

Astoņpadsmitā nodaļa.

Patiesš cilvēks - patiesš mūsu piemērs.

(Pētījums par Praviešu Gara nostāju attiecībā uz iemiesoto Kristu)

Iepriekšējā nodaļā mēs iepazīnāties ar terminu "kenoze" un to izskaidrojām. Tas bija par to, no kā Dieva Dēls atteicās (*iztukšoja Sevi*) kļūstot par iemiesojumu (*Filipiešiem 2:5-11*). Šajā nodaļā mēs apsvērsim sekas un izaicinājumus, kas kļūva par Viņa iemiesotās zemes dzīves sastāvdaļu šīs atteikšanās dēļ.

No kā tad īsti Kristus atteicās, kļūstot par miesu?

Lai gan teoloģiskajās aprindās šī tēma bieži tiek karsti apspriesta, šī pētījuma autors (*Terry Hill*) uzskata, ka, lai kļūtu par šīs pasaules Glābēju, kā arī lai kļūtu par mūsu piemēru grēka pārvarēšanā, Dieva Dēlam vajadzēja iztukšot sevi. Tas prasīja ne tikai atteikties no Viņa godības debesu pagalmos, bet arī atteikties no Viņa dievišķās prerogatīvas neatkarīgi izmantot Savas dievišķās spējas (*lietošana pēc Saviem ieskatiem Savām vajadzībām*). Tas ietvēra dievišķības būtiskākās īpašības, kā vizinība, visuresamība un visvarenība (*tās ir, kas Viņu padarīja par Dievu*) un to pakļaušanu Viņa cilvēcībai. Citiem vārdiem sakot, lai kļūtu par mūsu Glābēju, Kristum vajadzēja pakļaut dievišķās īpašības Savai cilvēcībai.

Ja Jēzus staigātu pa šo zemi kā Dievs, tas ir, nepakļautu Savas dievišķās īpašības Savai cilvēcībai, tad visa Viņa darbošanās būtu bezjēdzīga. Un protams, Viņš nebūtu mūsu piemērs. Tas ir tāpēc, ka mēs nespētu Viņu atdarināt (*tas ir, paši par sevi mēs nevaram izpaust šīs dievišķās īpašības*). Lai kā arī būtu, Kristus atteicās no šīm dievišķajām prerogatīvām. Tas nozīmē, ka Viņš pārvarēja kārdinājumus tāpat, kā mums tie jāpārvar, un tāpēc Viņš kļūva ne tikai par mūsu Pestītāju, bet arī par mūsu piemēru.

Kā mēs atzīmējam iepriekšējā nodaļā, ir svarīgi atcerēties, ka pēc kļūšanas par cilvēku Kristus neatteicās no savas dievišķības. Tas nozīmē, ka, staigājot pa šo zemi cilvēka miesā, Viņš joprojām bija tikpat Dievišķs kā Savā pirms iemiesošanās eksistencē. Viņš atnesa savus dievišķos spēkus sev līdzī, kas nozīmē, ka iemiesojumā Viņš no tiem neatteicās. Dažreiz tas ļoti apgrūtināja Viņa dzīvi uz zemes. Mēs to aplūkosim nedaudz vēlāk šajā nodaļā.

Teikt, ka Kristum piemita šie dievišķie atribūti, bet ka Viņš tos nevarēja patstāvīgi izmantot, ir viena lieta. Bet, ja kāds apgalvo, ka Viņam nebija šo spēku (*tas nozīmē, ka Viņš tos nebija saglabājis iemiesojumā*), tad tas atņem Viņam to, ko Viņš pilnībā ir sasniedzis savā cilvēcībā. Citiem vārdiem sakot, ja mēs izsakām šādu apgalvojumu, mēs padarām to, ko Dieva Dēls sasniedza uz zemes, kā kaut ko atvieglinātu, nekā tas patiesībā bija. Un tieši tas būs mūsu izpētes mērķis.

Šajā nodaļā mēs redzēsīm arī to, ka Tēvs caur Svēto Garu deva Kristum savu dievišķo spēku, lai gan kā mūsu Pestītājam, Viņam nekad nevajadzēja izmantot šo spēku savam labumam.

Turpinot šo pētījumu, lūdzu, atcerieties, ka ir svarīgi ne tikai precīzi saprast, ko Kristus sasniedza, kļūstot par cilvēku, bet arī to, kā Viņš to paveica. Tas tiešām ir ļoti svarīgi.

Ir arī svarīgi atcerēties, ka pastāv tikai viena dievišķā daba. Tas nozīmē, ka tad, kad Jēzus vēlējās piekļūt dievišķajam spēkam esot uz zemes, tas tika ņemts no tā paša dievišķā avota, kuru Viņš dalīja ar savu Tēvu debesīs. Atšķirība tikai tāda, ka tad, kad Viņš bija šeit uz zemes, tā vietā, lai izmantotu šo spēku pats par sevi kā Dieva Dēls (*kā tas būtu pirms iemiesošanās laikā*), Viņš to darīja caur Svēto Garu. Tāpēc Jēzus teica, ka "Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus". (*skat. Jāņa 5:17–19, 5:30, 8:28 un 14:10*).

Gara pilnība.

Kristum kā dievišķai personai nebija vajadzīga Svētā Gara izliešana, taču, lai viņš būtu līdzīgs ikvienam no mums (*kā pilnīgs cilvēks*), kā arī lai izpildītu uzdevumu, kura dēļ Viņš nāca uz zemes, tā bija nepieciešamība. Kā Jānis Kristītājs teica par iemiesoto Kristu: ... - "Jo, ko Dievs ir sūtījis, Tas runā Dieva vārdus, jo bez mēra Viņš dod Savu Garu." (*Jāņa 3:34*)

To komentējot, Elena Vaita sacīja: ... - "Tā nebija liekuļota cilvēcība, kuru Kristus pieņēma. Viņš pieņēma cilvēka dabu un dzīvoja cilvēka dabā. Kristus savā vārdā nedarīja nekādus brīnumus. Viņu apņēma

bezpēcība, bet Viņa dievišķā daba zināja, kas ir cilvēkā. Viņam nevajadzēja, lai kāds par to Viņam liecinātu. Gars Viņam tika dots bez mēra; jo to prasīja Viņa misija uz zemes." (Ellen G. White, Letter 106, 1896 Seventh-day Adventist Bible commentary Vol. 5 page 1124)

Viņa 1887. gadā arī teica: ... - „Kristus, bezgrēcīgais, kuram Svētais Gars tika piešķirts bez mēra, pastāvīgi atzina savu atkarību no Dieva un meklēja jaunus papildinājumus no spēka un gudrības avota. Cik vēl vairāk ierobežotam, maldīgam cilvēkam vajadzētu justies atkarīgam no Dieva palīdzības katru stundu un katru mirkli." (Ellen G. White, Review and Herald, 8th November 1887, "Humility before honor")

Grāmatā "Laikmetu Ilgas" mēs atrodam šādus vārdus: ... - "Nāk šīs pasaules valdnieks," sacīja Kristus, "pār Mani gan viņš nenieka nespēj." (Jāņa 14:30) Sātana sofistika Kristū neatrada atbalsi. Viņš nepadevās grēkam. Pat domās Viņš neļāvās kārdinājumam. Arī mums tas ir iespējams. Kristus cilvēciskums bija vienots ar Viņa dievišķo dabu. Kungā esošais Svētais Gars Viņu sagatavoja cīņai." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 123. lpp., "Kārdinājums")

Viens no mums (Savā cilvēciskajā dabā).

Iepriekšējā nodaļā mēs aplūkojam kādu Elenas Vaitas paziņojumu, kuru šeit noteikti izlasīsim vēlreiz. Tas ir tāpēc, ka tas palīdz mums novērtēt cik lielu nozīmi SDA savulaik piešķīra tam, lai saprastu, ko dievišķais Dieva Dēls ir sasniedzis savā cilvēciskajā dabā.

1898. gadā (kad tika publicēta grāmata "Laikmetu Ilgas") Elena Vaita uzrakstīja šos vārdus: ... - "Dieva Dēla cilvēcība mums ir viss. Tā ir zelta ķēde, kas savieno mūsu dvēseles ar Kristu un caur Kristu - ar Dievu. Tam vajadzētu būt mūsu pētījumam. Kristus bija īsts cilvēks; Viņš pierādīja savu pazemību, kļūstot par cilvēku. Un tomēr Viņš bija Dievs miesā. Kad nonākam pie šīs tēmas, mums vajadzētu uzklaut vārdus, ko Kristus teica Mozum pie degošā krūma: ... "Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme." Šis pētījums mums jāuzsāk ar mācekļa pazemību, ar salauztu sirdi. Un Kristus iemiesošanās izpēte ir auglīgs lauks, kas atalgo meklētāju, kurš dziļi rokot, meklēs apslēptās patiesības." (Ellen G. White, Youth's Instructor 13th October 1898, "Search the Scriptures", No. 1)

Tāpat kā pētīt "kenozi", arī šeit mums ir jāsaprot, ka mūsu ierobežotās izpratnes dēļ mēs nevaram pilnībā saprast, kā dievišķība un cilvēcība bija apvienojušās vienā personā Jēzū, bet, kā Ellena Vaita teica, tas būs "auglīgs lauks" tiem, kuri vēltīs laiku šī noslēpuma izpētei. Šajā nodaļā mēs pievērsīsimies tam, kā Jēzus pretojās grēkam un kā tas padara Viņu par mūsu piemēru, lai mēs sasniegtu to pašu. Mēs arī redzēsim, kā tas ļāva Viņam ieņemt mūsu vietu (kļūt par mūsu aizstājēju) un kļūt par mūsu Pestītāju. Vēlreiz vēlos atgādināt, ka šīs nodaļas mērķis ir parādīt, kā Kristus uzvarēja.

1889. gadā Elena Vaita par iemiesošanās noslēpumu rakstīja: ... - "Mēs nevaram izskaidrot izpiršanas plāna lielo noslēpumu. Jēzus pieņēma cilvēcību, lai aizsniegtu cilvēku; taču mēs nevaram izskaidrot, kā dievišķība tika ietērpta cilvēcībā. Eņģelis nebūtu varējis just līdzīgu kritušam cilvēkam, bet Kristus nāca pasaulē un pārcieta visus mūsu kārdinājumus un nesa visas mūsu bēdas. Vai tu nepriecājies, ka Viņu visā kārdināja, tāpat kā mūs, tikai bez grēka?" (Ellen G. White, Review & Herald. 1st October 1889, "Christ may dwell in your hearts by faith")

Atbildot uz savu jautājumu, viņa rakstīja: ... - "Mūsu sirdis būtu jāpiepilda ar pateicību Viņam. Mums jāspēj piedāvāt Dievam nepārtraukta pateicība par Viņa brīnišķīgo mīlestību. Jēzu var aizkustināt mūsu nespēku sajūta." (Turpat)

Viņa arī 1900. gadā teica: ... - "Kristus cilvēcība padarīja Dieva Dēlu ļoti maigu pret cilvēci." (Ellen G. White, Review and Herald, 2nd October 1900 'Lessons from the Christ-life')

1895. gadā viņa rakstīja par iemiesošanu: ... - "Dievišķā savienība ar cilvēku ir viena no noslēpumainākajām un visdārgākajām izpiršanas plāna patiesībām. Un tieši par to Pāvils runā, sakot: ... "Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā." (1.Tim. 3:16.) Lai arī ierobežots prāts nespēj pilnībā izprast šo lielo patiesību vai saprast tās nozīmi, mēs varam mācīties no šīm mācībām, kas mums ir vitāli nepieciešamas cīņā pret kārdinājumiem. Kristus nāca pasaulē, lai nestu cilvēcei dievišķo spēku, padarītu cilvēku par dievišķās dabas līdzdalībnieku." (Ellen G. White, General Conference Bulletin, 25th February 1895, "Extracts from "Life of Christ"")

No tā mēs varam secināt, ka "iemiesošanās" notikumos ir noslēpumi, kurus mēs nevaram pilnībā līdz galam izprast (mēs to secinājam jau iepriekšējā nodaļā). Tomēr Elena Vaita saka, ka mūsu pētījumos mēs varam iegūt "būtiskas mācības", kas palīdzēs mums pārvarēt grēku (mūsu svētdarīšana), un tāpēc mūsu grēku pārvarēšana ir svarīga Pestīšanas plāna mērķa sastāvdaļa. Tāpēc ir svarīgi, lai ar Dieva žēlastību un, cik vien iespējams, mēs saprastu, ko Kristus sasniegta, kļūstot par cilvēku, un kā Viņš to darīja, un līdz ar to arī šīs nodaļas nozīmi. Sešus gadus vēlāk, 1901. gadā, Elena Vaita rakstīja: ... - "Kad Kristus nolieca galvu un nomira, Viņš nogāza sātana valstības balstus līdz ar viņu līdz zemei. Viņš uzvarēja sātanu tādā pašā veidā, kādā Ēdenē uzvarēja sātans. Kristus uzvarēja ienaidnieku Savā cilvēciskajā dabā. Glābēja Dievišķais spēks bija aplēpts. Uzvarēja Viņa cilvēciskā daba, paļaujoties uz Dieva spēku. Tā ir mūsu visu privilēģija. Mūsu uzvara būs proporcionāla mūsu ticībai." (Ellen G. White, *Youth's Instructor*, 25th April 1901, "After the crucifixion")

Kļūstot iemiesotam, lai ko mēs uzskatītu kāda bija Dieva Dēla "iztukšošanās" (kenoze), tas nostādīja Viņu tieši tādā pašā stāvoklī kā kritusī cilvēce, kas nozīmē "paļauties tikai uz Dieva spēku". Tā Jēzus kļuva par mūsu Pestītāju un piemēru. Un tā nebija paļaušanās pašam uz sevi.

Ir daudzas lietas, kas attiecībā uz iemiesojumu paliks noslēpums, iespējams, pat uz mūžību. Pagaidām mēs varam tikai mācīties, lai iegūtu zināšanas par to, ko mūsu Dievs ir tik laipni mums atklājis. Tas mums nāks par labu mūsu pašu pestīšanai.

Ne kā Dievs.

Tā kā mēs zinām, ka Kristus savā pirms iemiesošanās dzīves laikā bija Dievs, mēs varam pieļaut ļoti nopietnas kļūdas izdarot secinājumus, kā Viņš staigāja pa šo zemi. Tas ir tāpēc, ka daži no mums var iedomāties, ka Viņš to darīja kā Dievs, nevis kā cilvēks. Ja mēs pieņemsim tādus secinājumus, tad mēs iznīcināsim Viņa cilvēcību, it kā mēs teiktu, ka Viņam nav īsta cilvēka ķermeņa. Iepazīstieties ar šādiem komentāriem:... - "Kad Kristus kļuva par mūsu aizstājēju un galvotāju, Viņš bija kā cilvēciska būtne. Viņš nenāca, lai parādītu mums, ko Dievs spēj. Viņš ieradās, lai parādītu, ko Dievs ir izdarījis, lai parādītu mums, ko var paveikt cilvēks, kurš ņem daļību pie dievišķās dabas. Tuksnesī kārdinājumus izturēja nevis Viņa dievišķā daba, bet gan Kristus cilvēciskā daba. Savā cilvēciskajā dabā Viņš izturēja grēcinieka pretestības cīņu sevī. Viņš nodzīvoja perfektu cilvēka dzīvi. Jēzus mums ir viss, un Viņš mums saka: "...bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Ellen G. White, *Letter 128*, 1896, *Manuscript releases Volume 14*, MR No. 1130)

... - "Mums nav jāuztver Kristus paklausība kā kaut kas tāds, kam Viņš bija īpaši pielāgots savas dievišķās dabas dēļ; jo Viņš stāvēja Dieva priekšā kā cilvēku pārstāvis un tika kārdināts kā cilvēku vietnieks un galvotājs. Ja Kristum būtu īpaša autoritāte, kuras iegūšana nav cilvēku privilēģija, sātans to izvirzītu par galveno apsūdzību. Bet Kristus darbs bija atņemt sātanam viņa varu pār cilvēkiem, un Viņš to varēja izdarīt tikai godīgi. Viņš nāca kā cilvēks, lai tiktu kārdināts kā cilvēks, un lai paklausītu kā cilvēks. Kristus parādīja paklausību Dievam un uzvarēja, kā cilvēkiem būtu jāuzvar." (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 10th April 1893, "Overcome as Christ overcame")

Mums jāapzinās, kurš aspekts ir patiešām ļoti svarīgs. Tas ir tāpēc, ka mēs varam mēģināt uzsvērt, ka Jēzus patiešām kļuva par cilvēku (kļuva par miesu), un tajā pašā laikā, kā Ellena Vaita teica, mēs varam vienlaicīgi "iznīcināt viņa cilvēcības pilnību". Mēs to varam izdarīt, sakot, ka Kristus pats par sevi kā Dieva Dēls izmantoja dažādus dievības atribūtus (īpašības un spēkus). Tas nozīmētu, ka Viņš nebija īsts cilvēks, pat ja Viņam būtu reāls cilvēka ķermenis. Tas ir tāpēc, ka cilvēcība nevar patstāvīgi izmantot dievišķo spēku. Jēzus darīja visu, ko darīja, paļaujoties nevis uz sevi, bet paļaujoties caur savu cilvēcību uz Tēvu. Tā Viņš uzvarēja. Tas ir tieši tas pats, kas mums nepieciešams, lai uzvarētu.

Elenas Vaitas dēls to lieliski saprata. Viņš savā grāmatā "Pagātne, Tagadne un Nākotne" sacīja: ... - "Kristus nenonāca uz zemes Savā dievišķajā spēkā. Viņš to nolika nost atnākot kā mazulis silīti. Bet, kā ikvienu cilvēku var apsargāt un vadīt no augšas esošais spēks, viņš dzīvoja vienkārši tīru dzīvi, kāda nebija nevienai citai radībai uz zemes, un tādējādi kļuva par mūsu ideālo piemēru." (James Edson White, *Past, Present, and Future*, page 32, chapter, "The Plan of Redemption", 1914 edition)

Jēzus nekad neapgalvoja, ka dara pats savu darbu. Viņš teica: ... - "Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no Sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus." (Jāņa 14:10) (skat. Arī Jāņa 5: 17-19, 5:30, 8:28)

Visbeidzot, Elena Vaita rakstīja (atsaucoties uz iepriekš minēto citātu): ... - " Kungs Jēzus nāca mūsu pasaulē nevis tāpēc, lai atklātu, ko Dievs savā dievišķajā personā varētu darīt, bet gan to, ko Viņš varētu darīt caur cilvēctību." (Ellen G. White, Signs of the Times, 10th April 1893, "Overcome as Christ overcame")

Kā minēts iepriekš, to ir patiešām svarīgi saprast. Trīs gadus iepriekš viņa rakstīja: ... - "Tumsas spēki uzbruka Dieva Dēlam ik uz soļa. Pēc kristībām Gars Viņu izdzina tuksnesī un četrdesmit dienas nācās izturēt kārdinājumus. Esmu saņēmusi vēstules, kas apgalvoja, ka Kristum nevarēja būt tāda pati daba kā cilvēkam, jo, ja Viņam būtu tāda pati daba kā cilvēkam, Viņš būtu padevis līdzīgiem kārdinājumiem. ...Bet ja Viņam nebūtu cilvēka daba, Viņš nevarētu būt mūsu piemērs. Ja Viņš nebūtu bijis mūsu dabas līdzdalībnieks, Viņš nebūtu kārdināts kā cilvēks. Ja Viņš nevarētu padoties kārdinājumam, Viņš nevarētu būt mūsu palīgs. Tas, ka Kristus ieradās, lai cīnītos kā cilvēks, cilvēku labā, bija svinīga realitāte." (Ellen G. White, Review & Herald 18th February 1890, "How to meet a controverted point of doctrine")

Šis pēdējais citāts ir patiešām svarīgs. Lūdzu, izlasiet to vēlreiz. Viņa mums saka, ka Kristus nāca cīnīties ar grēku, kā mums ar to būtu jācīnās. Viņš to darīja kā cilvēks, nevis kā Dievs.

Elena Vaita nobeigumā sacīja: ... - "Viņš pretojās kārdinājumiem ar spēku, kas bija pieejams arī cilvēkiem. Viņš tvērās pie Dieva troņa, un nav neviena vīrieša vai sievietes, kuriem nebūtu iespējams saņemt tādu pašu palīdzību ticībā Dievam. Cilvēks var kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku; un nav tādas dzīvas dvēseles, kura kārdinājumos un pārbaudījumos nevarētu saukt pēc Debesu palīdzības. Kristus nāca atklāt Sava spēka Avotu, lai cilvēks nekad nepaļautos uz savām cilvēka spējām." (Turpat)

Divus gadus vēlāk viņa raksta: ... - "Tie, kas apgalvo, ka Kristum nebija iespējams grēkot, nespēj noticēt, ka Viņš pieņēma cilvēka dabu. Kristus patiesībā tika kārdināts ne tikai tuksnesī, bet visu mūžu. Visos gadījumos Viņš tika kārdināts tāpat kā mēs, un, tā kā Viņš veiksmīgi pretojās visāda veida kārdināšanām, Viņš mums parādīja perfektu piemēru." (Ellen G. White, Bible Echo, 1st November 1892, "Tempted in all points like as we are", see also Signs of the Times, 10th October 1892, "Draw from the source of strength")

Tas, vai Kristus varēja grēkot, Kristietībā ir izraisījis karstas diskusijas. Vispārīgi runājot, trīsvienība noteikti teiktu, ka tas nav iespējams, jo tas atceļ Dieva mūžīgos mērķus Kristū, bet tomēr nākas atzīt, ka iemiesotajam Kristum šī iespēja bija realitāte. Viņš tika novietots tādā pašā stāvoklī kā jebkurš cilvēks, tas ir, pakļauts neveiksmes un mūžīgas pazušanas riskam. Kad Viņš bija uz zemes, tāpat kā visi citi cilvēki, Kristus bija pakļauts pārbaudes laikam. Kā mums teica Praviešu Gars (ņemiet vērā, tas bija gadu pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas): ... - "Tas bija Kristus pārbaudes laiks. Viņš pieņēma cilvēctību, lai izturētu pārbaudījumus un kārdināšanas, ko pirmais Ādams neizturēja. Ja Viņš nebūtu izturējis pārbaudījumus un kārdināšanas, un Viņš nebūtu spējis paklausīt Dieva balsij, tad pasaule būtu pazudusi." (Ellen G. White, Signs of the Times 10th May 1899, "Christ glorified")

Kristus - mūsu piemērs.

Mūsdienās ir daudz tādu, kas norādītu uz Jēzus bezgrēcīgo dzīvi un teiktu, ka tās pilnības dēļ Viņam vajadzētu būt mūsu paraugam. Tomēr tā būs tikai puspatiesība. Lai gan ir taisnība, ka Kristus dzīve pati par sevi ir mūsu piemērs, noteikti jāņem vērā arī "metode", ko Viņš izmantoja, lai sasniegtu šo pilnību, un ne tikai tāpēc vien, ka Viņa dzīve bija perfekta. Uzskatot Kristu par mūsu piemēru, Elena Vaita rakstīja: ... - "Kļūvis līdzīgs mums, Viņam bija jāparāda paklausības piemērs. Tādēļ Viņš pieņēma mūsu dabu un izjuta visus mūsu pārdzīvojumus. "Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam." (Ebr. 2:17) Ja mums būtu jāpanes kaut kas, ko Jēzus nebūtu izturējis, tad sātans teiktu, ka Dieva spēks šajā lietā mums nav pietiekams. Tāpēc Jēzus tika "tāpat [kā mēs] kārdināts visās lietās". (Ebr. 4:15.) (Elena Vaita "Laikmetu Ilgas" 24. lpp., "Dievs ar mums")

Ievērojiet uzsvaru Ebrejiem 4:15. Kristus tika kārdināts ne tikai visā, bet, kas ir ļoti svarīgi: "Viņu visā kārdināja tāpat kā mūs." Tāpēc mēs zinām, ka Kristus ne tikai jūt mums līdzī, bet ir arī mūsu piemērs un palīgs (skat. Ebrejiem 4:16). Tad Elena Vaita par Kristu piebilda: ... - "Viņš izturēja katru pārbaudījumu, kam mēs esam pakļauti. Viņš savā labā neizmantoja nekādu spēku, kas nebūtu brīvi pieejams arī mums. Kā cilvēks Kristus sastapās ar kārdināšanām un uzvarēja tās Dieva dotajā spēkā." (Turpat)

Šeit mēs redzam, ka, ciktāl tas attiecas uz dievišķā spēka izmantošanu, tad iemiesotajam Kristum tas bija pieejams tikpat, cik kritušajai cilvēcei. Viņš uzvarēja nevis ar saviem spēkiem (kā dievišķais Dieva Dēls), bet paļaudamies uz Sava Tēva spēku. Tas ir tas, ko Dievs vēlas no katra cilvēka. Viņš nemaz negaida, ka mēs to darīsim vieni paši. Tas būtu neizpildāms uzdevums.

Ļoti bieži, tā kā Viņš bija gan dievišķais Dieva Dēls (**faktiski Dievs**), gan arī mūsu Radītājs, tiek uzskatīts, ka brīnumu darīšana bija pirmā Jēzus daba, kas nozīmē, ka Viņam bija viegli izdarīt brīnumus. Lai gan dažos aspektos šis pamatojums ir pareizs, tomēr, ja tas tiks atstāts bez paskaidrojuma, tas atkal radīs pārpratumus. Tas ir tāpēc, ka šādos apsvērumos netiek ņemts vērā, ka, kļuvis par iemiesojumu, dievišķais Dieva Dēls atteicās no savas prerogatīvas izmantot savus dievišķos spēkus. Tieši to Elena Vaita norādīja par vētru Galilejas jūrā (**skat. Mateja 8:23–27, Marka 4:37–41 un Lūkas 8:22–25**). Viņa teica:... - "Kad Jēzu pamodināja, lai Viņš stātos pretī vētrai, Pestītājs bija pilnīgi mierīgs. Viņa vārdos vai skatā nebija ne jausmas no bailēm, jo baiļu nebija Viņa sirdī." (**Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 336. lpp. "Klusu, mierā!"**)

Daži šeit varētu teikt, ka Jēzus bija mierīgs, jo bija visvarens, tas nozīmē, ka viņš zināja, kā šīs pasaules Radītājs, ka Viņam ir vara valdīt pār vētru, un varbūt arī tāpēc, ka Viņš bija viszinošs, tāpēc zināja, ka kontrolēs to. Tas ir pilnīgi nepareizs pamatojums. Lai gan kā Radītājs Viņš varēja viegli nomierināt vētru, ļoti uzmanīgi ņemiet vērā nākamos Elenas Vaitas vārdus. Viņa rakstīja: ... - "Bet ne jau dievišķās visspēcības dēļ Viņš palika mierīgs. Ne jau kā "zemes, jūras un debesu Kungs" Viņš varēja netraucēti dusēt. Nē, šo varu Jēzus bija nolīcis, jo Viņš saka: "Es no sevis nespēju darīt nekā". (**Jāņa 5:30**)." (**Turpat**)

Šeit mēs atkal sastopamies ar "kenozi", kas nozīmē izpratni par to, no kā Kristus atteicās, lai kļūtu par cilvēces Pestītāju. Lai nodrošinātu mūsu pestīšanu, Kristus atteicās no savas prerogatīvas kā Dieva Dēls patstāvīgi izmantot dievišķo spēku. Citiem vārdiem sakot, Kristus nomierināja vētru nevis kā Dieva Dēls (**vai kā Dievs, vai kā mūsu Radītājs**), bet kā cilvēks, caur kuru ir darbojies Dievs. Ir ļoti svarīgi atzīmēt, ka Elena Vaita neteica, ka Kristus nebūtu "visvarens". Viņa teica, ka Viņš "nedusēja" Savu spēku aizsegā kā savā īpašumā, proti, viņam tas viss piederēja, taču Viņš nepaļāvās uz šo valdījumu un nepaļāvās uz savu "visvareno spēku". Kā viņa tālāk paskaidroja: ... - "Viņš uzticējās Tēva visspēcībai. Jēzus mierīgi gulēja ticībā - ticībā Dieva mīlestībai un rūpēm - un tā vārda spēks, kas aplūsināja vētru, bija Dieva spēks." (**Turpat**)

Lai nomierinātu vētru, Jēzus atpūtās nevis paļaujoties uz savām spējām kā Dieva Dēls, bet gan ticībā savam Tēvam. Uzticēšanās mūsu Tēvam arī ir tas, uz ko mēs esam aicināti. Jēzus rādīja mums piemēru, kam sekot. Elena Vaita rakstīja:... - "Pestītājs ļoti rūpējās, lai mācekļi saprastu, kādēļ Viņa dievišķajai dabai vajadzēja savienoties ar cilvēcisko. Viņš nāca pasaulē atklāt Dieva godību, lai ar tās atjaunotāju spēku cilvēks varētu piedzīvot garīgu augšupeju. Dievs atklājās Kristū, lai Kristus varētu atklāties viņos. Jēzus neuzrādīja nekādas īpašības un nelietoja spēku, ko ticībā nevarētu saņemt ikviens Viņa sekotājs. Visi var sasniegt Viņa cilvēcisko pilnību, ja vien uzticēsies un paklausīs Dievam tāpat kā Viņš." (**Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 664. lpp. "Jūsu sirdis lai neizbīstas"**)

Šis apgalvojums patiešām ir ļoti svarīgs un ietver visu. Tas liek domāt, ka Kristum nebija nekādu priekšrocību vairāk nekā mums. Tas arī mums atklāj, ka mūsu liktenis bija Viņa liktenis. Viņa arī 1874. gadā teica: ... - "Pasaules Glābējs kļuva par grēku cilvēces dēļ. Kļuvis par cilvēka aizstājēju, Kristus neizpaua savu spēku kā Dieva Dēls." (**Ellen G. White, Review and Herald 18th August 1874. "The temptation of Christ"**)

Atkal, to ir ļoti svarīgi saprast. Tas nostāda Kristu kā vienu no mums. Tad viņa par Kristu piebilda: ... - "Viņš sevi ierindoja starp cilvēku dēliem. Viņam bija jāiztur kārdinājuma pārbaudījums kā cilvēkam cilvēka labā vissarežģītākajos apstākļos, un jāatstāj ticības un pilnīgas uzticēšanās piemērs savam Debesu Tēvam. Kristus zināja, ka Tēvs Viņam piegādās ēdienu, kad uzskatīs to par nepieciešamu. Viņš negribēja šajā smagajā pārbaudījumā, pat tad, kad izsalkums Viņu nepārvarami mocīja, priekšlaicīgi samazināt kaut vienu no Viņam piešķirtajām pārbaudījuma daļām, izmantojot savu dievišķo spēku." (**Turpat**)

Visā savas dzīves laikā Elena Vaita nekad nemainīja savu pārliecību, ka, Kristum iemiesojoties, Viņš ir atteicies no savas prerogatīvas neatkarīgi izmantot Savas dievišķās spējas. Varbūt mēs pat varētu teikt, ka Kristus uzskatīja savas dievišķās dabas spēku par mirušu tāpat kā mēs uzskatām savu kritušo cilvēka dabu par mirušu (**kaut arī tā nav mirusi**). Tas nozīmē, ka Viņš staigāja pa šo zemi, tāpat kā es un jūs esam aicināti staigāt pa to - ticībā Dievam, mūsu Debesu Tēvam.

Šis nākamais Elenas Vaitas rakstītais paziņojums runā pats par sevi. Tas tika uzrakstīts Praviēšu Gara (1878.g.) trešajā sējumā. Tieši šajos sējumos ir lielākā daļa materiāla, ko mēs tagad pazīstam kā grāmatas "Laikmetu Ilgas", "Kristus Līdzības", "Kristus Kalna Svētruna". Viņa 259. lpp. saka:... - "Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā." Glābējs nāca pasaulē, ārēji kā Dāvida dēls, pilnībā neparādot Sava rakstura pilno nozīmi. Viņa gars bija pakļauts šai disciplīnai un pieredzei, caur kuru cilvēcei zināmā mērā jāiet cauri. Viņa dievišķība bija aizklāta zem cilvēcības. Viņš slēpa sevī visas varenās īpašības, kas viņam piederēja kā

vienādam ar Dievu. Reizēm Viņa dievišķais raksturs parādījās ar tik brīnišķīgu spēku, ka visi, kas spēja saskatīt garīgas lietas, pasludināja Viņu par Dieva Dēlu." (Ellen G. White, Spirit of Prophecy Volume 3 page 259, "Ascension of Christ" 1878)

Ar lielu vienkāršību, precizitāti un lakonismu Elena Vaita aprakstīja visu laiku lielāko noslēpumu (un brīnumu) - Jēzu Kristu, Dievu, kas izpaužas miesā.

Šeit Elena Vaita atsaucas uz tiem atribūtiem, kas pieder vienīgi Dievam. Tās ir visvarenība, viszinība un visuresamība. Tie ir dabiski tikai Dievam. Tajā pašā laikā tas ir pret dabiski radītajām būtņēm - kritušām vai nekritušām. Lai patiesi kļūtu līdzīgs ik vienam no mums, kas nozīmē darboties kā katram no mums, Elena Vaita saka, ka: "Viņš apslēpa sevī visus varenos atribūtus". Neticami, nepiedzīvoti notikumi! Brīnumu brīnumi! Kurš var saprast, kā tas tika darīts, nemaz nerunājot par to izskaidrošanu? Mēs varam brīnīties un tikai teikt, ka Dievs to ir darījis caur savu vienpiedzimušo Dēlu.

Tieši par šo Dieva pazemošanos mēs katrs esam Viņam parādā, par savu izpirkšanu un mūžīgo pestīšanu. Ja nebūtu tās sāpīgās pieredzes, ko Dievs darīja caur savu Dēlu, kļūstot par cilvēku, mēs visi būtu pazuduši - nolemti mūžīgai pazušanai. Mūžībā tā būs mūsu dziesma un zinātne. Šodien mums ir privilēģija studēt Svētos Rakstus, lai mēs labāk izprastu un novērtētu šīs lietas un lai mēs varētu dalīties ar citiem tajā, ar ko Dievs ir dalījies ar mums.

Uzrunā Armadeilas telts sanāksmē 1895. gada novembrī Elena Vaita par Kristus pirms iemiesošanās laiku sacīja: ... - "Viņš nāca kā bezpalīdzīgs mazulis, nesot cilvēcību, kādu mēs nesam. Tā kā bērni ir miesas un asins līdzdalībnieki, arī Viņš pats ņēma dalību tajā." Viņš nevarēja nākt eņģeļa izskatā, jo, ja vien Viņš nebūtu saticis cilvēkus kā cilvēks un nebūtu apliecinājis savu saikni ar Dievu, un ja dievišķo spēku Viņam dotu citādā veidā nekā mums tas tiek dots, Viņš nekad nevarētu būt mūsu ideālais piemērs." (Ellen G. White, Address Given at the Armadale Camp Meeting November 1895, Manuscript 21, 1895, see also Seventh-day Adventist Bible Commentary Vol. 7 page 925, 1966 edition)

Tas ir ļoti skaidri pateikts. Dievišķais spēks, kā to izmantoja Jēzus, tika dots Viņam tieši tādā pašā veidā, kā mēs to varam saņemt - caur Svēto Garu.

Kristus piemērs.

Liecībās Draudzei 4. sējumā Elena Vaita rakstīja: ... - "Mūsu priekšā ir Kristus piemērs. Viņš pārvarēja sātanu, rādīdams mums, kā arī mēs varam uzvarēt. Kristus atsīta sātanu ar Rakstiem. Viņš varēja tverties pie Sava dievišķā spēka un lietot pats Savus vārdus; bet Viņš sacīja: "Stāv rakstīts, cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva muts." Uz otro kārdināšanu Viņš atbildēja: "Atkal stāv rakstīts, Dievu, savu Kungu, nekārdini." (Elena Vaita, Liecības Draudzei 4. sējums, 45. lpp., "Pasaulīgas mantas izvēle")

Šī mācība joprojām bija tāda pati SDA draudzē 1921. gadā. Mūsu Sabata skolas stundās tā paša gada otrajā ceturksnī tika teikts: ... - "Īstenojot savu mērķi izpildīt Dieva gribu, Kristus nebija atkarīgs no jebkāda spēka, kas Viņam piemīt kā Dieva Dēlam, bet gan būdams kā piemērs mums, Viņš paļāvās uz citu spēku (Ebr. 2:13, tās pirmā daļa), un savienojoties ar Tēvu, darbus veica Viņā iekšēji dzīvojošais Tēvs (Jāņa 14:10). Viņš atstāja mums piemēru (1.Pētera 2:21), mācot mums, kā mums vajadzētu dzīvot (1.Jāņa 2:6)." (Sabbath School Lesson Quarterly, 2nd Quarter 1921, "The Work of Christ", page 34, lesson 12 for June 18th 1921, "Doing the Will of God")

Līdzīgas piezīmes mēs varam atrast arī citās Elenas Vaitas publikācijās:

... - "Kristus godība ir Viņa raksturs, un Viņa raksturs ir Dieva likuma izpausme. Viņš izpildīja likumu visās tā detaļās un deva pasaulei Savā dzīvē perfektu piemēru tam, ko cilvēce var sasniegt, sadarbojoties ar Dievišķo. Savā cilvēcībā Kristus bija atkarīgs no Tēva, tāpat kā cilvēce tagad ir atkarīga no Dieva dievišķā spēka, lai sasniegtu rakstura pilnību." (Ellen White, Signs of the Times, 3rd July 1907, "The Law Revealed in Christ")

... - "Kā Kristus bija atkarīgs no Sava Tēva, tāpat arī cilvēks ir atkarīgs no Kristus. "Es no Sevis nespēju darīt nekā." ... Viņš teica. Darbs, ko es daru, ir pilnībā mana Tēva darbs. Nepieciešamību paredz Viņš, kuram Es vienmēr varu piekļūt. Ja Kristus darbā būtu kaut viena novirze no dievišķā lēmuma, Atpestīšanas plāns būtu izgāzies." (Ellen G. White, Review and Herald, 15th February 1898, "The Danger of Rejecting Life")

... - "Vienpiedzimušais Dieva Dēls ieradās mūsu pasaulē kā cilvēks, lai atklātu pasaulei faktu, ka cilvēki caur Dievišķo spēku var ievērot Dieva likumus. Sātans, kritušais eņģelis, bija paziņojis, ka neviens nevar ievērot Dieva likumus, un norādīja uz Ādama nepaklausību, un tādā veidā mēģinot apliecināt paziņojuma patiesumu. Bet Dieva Dēls stājās cilvēka vietā un gāja pa tām vietām, kur Ādams krita, un izturēja kārdinājumus, kuri bija spēcīgāki kā jebkad agrāk, vai jebkad vēl tiks uzlikti cilvēkiem." (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 10th April 1893, "Overcome as Christ overcame")

... - "Jēzus pretojās sātana kārdinājumiem tāpat kā katra kārdinātā dvēsele var pretoties ļaunajam. Viņš norādīja kārdinātājam uz inspirēto liecību un sacīja: ..."Stāv rakstīts." Kristus kā cilvēks pārvarēja kārdinājumus, paļaujoties tikai uz Dieva vārdu; un ikviens var uzvarēt tā kā Kristus ir uzvarējis." (Turpat)

... - "Jēzus, pasaules Pestītājs, kā mūsu piemērs, varēja pildīt Dieva baušļus tāpat kā cilvēce tos var ievērot. "Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārtību dēļ ir pasaulē." (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 17th April 1893, "Overcome as Christ overcame")

... - "Mums jāpielieto ikdienā Kristus piemērs, paturot prātā gan Viņa Dievišķo radniecību, gan Viņa cilvēcību. Tuksnesī netika kārdināts Dievs, un ne jau Dievam vajadzēja izturēt grēcinieka iekšējo pretrunu cīņu pašam sevī. Tā bija Debesu Majestāte, kas kļuva par cilvēku - pazemojās līdz pat mūsu cilvēciskajai dabai." (Ellen G. White, November 15th 1892, *Manuscript Releases Volume 6 No. 402*)

... - "Kristū mājā visa Dieva pilnība miesā. Tieši tāpēc, kaut arī kārdināts it visā, tāpat kā mēs, Viņš stāvēja pasaules priekšā, nesabojāts no apkaunojošās samaitātības, kaut arī tās ieskauts. Vai mums nevajadzētu kļūt par šīs pilnības līdzdalībniekiem? Un vai ne tā un tikai tādā veidā mēs varam uzvarēt, kā Kristus uzvarēja?" (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 10th October 1892, "Draw from the source of Strength")

Vispilnīgākā ilustrācija.

Mēs tikko redzējām, ka kļūstot par mūsu Pestītāju, esot uz šīs zemes Jēzus pat atpūtas (miegā) laikā saglabāja ticību sava Tēva spēkam (skat. iepriekš par vētru Galilejas jūrā).

Kā pats Jēzus teica: ... - "Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no Sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus. Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; bet, ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet." (Jāņa 14:10–11)

Tagad mēs redzēsīm vienu no viskrāšņākajiem piemēriem tam, kā Elena Vaita paskaidroja Jēzus atkarību no Viņa Tēva dievišķā spēka, sakot par Jēzu, ka Viņš bija "īstais vīnogulājs" (no Jāņa 15:1):... - "Lai aino tu sevi, Jēzus neizvēlējās vis stulto palmu, augsto ciedru vai stipro ozolu, bet vīna koku ar tā pieguļošajām stīgām. Palma, ciedra un ozols stāv paši. Tiem nevajag atbalsta. Bet vīna koks vijas gar balstu un tādā veidā tiecas augšup pret debesīm. Tāpat Kristus, būdams cilvēka miesā, bija atkarīgs no Dieva spēka. Viņš paziņoja, ka pats no sevis nespēj darīt "neko". (Jāņa 5:30). (Elena Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 674. lpp. "Jūsu sirds lai neizbīstas.")

No iepriekš minētā varam redzēt, ka Jēzus paļāvās uz "dievišķo spēku" savu mērķu sasniegšanā. Un Viņš to saņēma, kad Tēvs uzskatīja par nepieciešamu Viņam to piešķirt. Protams, Viņš nepaļāvās uz sava spēka neatkarīgu izmantošanu kā dievišķais, jau esošais Dieva Dēls.

Elena Vaita arī grāmatā "Laikmetu Ilgas" rakstīja: ... - "Bet Dieva Dēls pakļāvās Tēva gribai un bija atkarīgs no Viņa spēka. Kristus tik pilnīgi iztukšoja sevi no sava Es, ka pats neplānoja savu darbu. Viņš pieņēma Dieva plānus, un Tēvs Tam tos atklāja dienu no dienas. Arī mums ir jāpaļaujas uz Dievu, lai mūsu dzīve varētu kļūt par Viņa gribas izpausmi." (Elena Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 208. lpp., *Betezdā un Sinedrijā.*)

Iemiesojies Kristus nebija vizinošs. Viņš dzīvoja dienu no dienas, un Viņa Tēvs atklāja Savus plānus attiecībā uz Viņu. Kā šeit jautāja Elena Vaita, vai ar mums vajadzētu būt savādāk? Kristus rīkojās tā, kā mums vajadzētu to darīt. Par to Elena Vaita rakstīja: ... - "Dieva eņģeļi nemitīgi steidzas no zemes uz debesīm un no debesīm uz zemi. Kristus brīnumdarbi apbēdināto cietēju labā tika veikti Dieva spēkā, šajā kalpošanā iesaistot arī eņģeļus. Tikai pateicoties Kristum, Debesu sūtņi darbojas mūsu labā, nesdami mums Dieva svētības. Pieņemdam cilvēka dabu, mūsu Pestītājs savas intereses savienoja ar Ādama kritušo dēlu un meitu interesēm, bet tajā pašā laikā Viņš ar savu dievišķo dabu satvēra Mūžīgā troni. Kristus ir Starpnieks cilvēka savienībai ar Dievu." (Elena Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 143. lpp., "Mēs esam atraduši Mesiju", see also

Ellen White, Review and Herald, 21st January 1873, "Life and mission of John", see also Spirit of Prophecy, Volume 2, 'The mission of Christ', 1877)

Grāmatā "Laikmetu Ilgas" 12. nodaļā "Kārdināšana" Elena Vaita rakstīja par laiku, kad Kristus un Sātans satikās pirmajā konfliktā Debesīs, kā arī par to, kad viņi pirmo reizi tikās uz Zemes: ... - "Kad Lucifers ar Dieva Dēlu pirmo reizi sastapās kā pretinieki, Kristus bija Debesu pulku pavēlnieks. Tad sātans, sacelšanās vadonis, no Debesīm tika izraidīts. Tagad, šķiet, viņu stāvoklis ir mainījies, un Lucifers dara visu, lai izmantotu savas šķietamās priekšrocības. Lucifers stāsta, ka no Debesīm esot izmests viens no visvarenākajiem eņģeļiem un Jēzus izskats rādot, ka tas varētu būt Viņš - Dieva atstāts un cilvēku pamests. Dievišķa Būtne spētu apmierināt prasību: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi." Šāda radošā spēka darbība, kā to mudināja kārdinātājs, būtu neapgāžams Dievības pierādījums. Tas visai cīņai darītu galu.

...Lai klusējot klausītos lielajā krāpniekā, Jēzum bija jāizcīna iekšēja cīņa. Dieva Dēlam sava dievišķība nebija jāpierāda sātānam, nedz jāizskaidro tam savas pazemošanās iemesli. Padodoties dumpinieka prasībām, nekas netiktu iegūts ne cilvēku labā, ne Dievam par godu. Ja Kristus būtu pieņēmis ienaidnieka priekšlikumu, sātans tomēr sacītu: "Rādi man vēl kādu zīmi, lai es varu ticēt, ka Tu esi Dieva Dēls." Jebkurš pierādījums būtu veltīgs, lai lauztu sacelšanās garu Viņa sirdī. Kristus savu dievišķo spēku nedrīkstēja izmantot savā labā. Viņš bija nācis, lai izturētu pārbaudījumus, kā tas jādara mums, tā atstājot cilvēkiem ticības un paklausības piemēru." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 143. lpp, "Kārdināšana.")

Kāda bija Jēzus iekšējā cīņa un kāpēc tā bija jāizcīna? Viņam nācās cīnīties ar kārdinājumu izmantot savus dievišķos spēkus, lai pierādītu krāpniekam Savu dievišķumu. Citiem vārdiem sakot, kā Dieva Dēls Viņš tos varēja izmantot.

Elena Vaita rakstīja par Kristus kārdināšanu: ... - "Šādos apstākļos un vidē Kristus kārdināšana bija īpaši saasināta. Ilgstoša gavēšana Viņu fiziski novājināja, izsalkuma sajūta izšķērdēja Viņa vitālos spēkus, iztukšotās orgānu sistēmas sauca pēc ēdiena. Viņš, protams, varēja Savā labā izdarīt brīnumu un nomierināt agonējošo izsalkumu; bet tas nebūtu saskaņā ar dievišķo plānu. Viņa uzdevums nebija izpaust dievišķo spēku Viņa paša labā; Viņš nekad to nedarīja Savā zemes dzīvē; visi Viņa brīnumi bija citu labā." (Ellen G. White, Spirit of Prophecy, Volume 2, "Temptation of Christ", page 92)

Divas rindkopas vēlāk: ... - "Kļuvis par cilvēka aizstājēju un uzvarējis tur, kur cilvēks tika uzvarēts, Kristum nebija jāizmanto Savs dievišķais spēks, lai atvieglotu Savas ciešanas, jo arī kritušais cilvēks nevarēja darīt brīnumus, lai glābtu sevi no ciešanām. Kristum kā cilvēku pārstāvim arī bija jāiztur pārbaudījumi kā cilvēkam, atstājot piemēru pilnīgai ticībai un pašātvībai uz savu Debesu Tēvu." (Turpat)

1894. gadā Elena Vaita uzrunāja SDA jaunatni ar vēstuli: ... - "Ļaujiet bērniem paturēt prātā, ka Jēzus bērns bija uzņēmis Sevī cilvēka dabu un bija līdzīgs grēcīgai miesai, un sātans Viņu kārdināja tāpat kā visus bērnus. Viņš bija spējīgs pretoties sātana kārdinājumiem esot atkarīgs tikai no Sava debesu Tēva dievišķā spēka, un pakļāvās Viņa gribai un paklausīja visām Viņa pavēlēm." (Ellen G. White, Youth's Instructor August 23, 1894, "Privileges of Childhood")

Ievērojiet, no kurienes tika dota dievišķā vara, lai Jēzus varētu pretoties grēkam. Tā nenāca no Viņa, bet gan no Viņa Tēva. Šeit mēs atkal redzam, ka Kristus pretojās grēkam nevis ar saviem spēkiem, bet ļaujoties uz savu debesu Tēvu. Tieši tāpat mums tas būtu jādara. Tāpēc mēs varam teikt, ka Jēzus ir mūsu piemērs. Šis piemērs ir ne tikai tajā, ka Viņš nav grēkojis, bet arī tajā, kā Viņš to paveica.

Vēl pirms diviem gadiem publikācijā "Bībeles atbalsis", Elena Vaita atkal runāja par Kristus kārdināšanu. Aprakstot sātana sarunu ar Jēzu, kurā tiek apgalvots, ka it kā Tēvs būtu „apmierināts ar Viņa vēlmi izturēt pārbaudi” un, ka Viņš ir „apmierināts ar Kristus vēlmi iet asiņaino ceļu”, Elena Vaita sacīja, ka sātans mēģināja Jēzum iestāstīt, ka Tēvs ir nosūtījis eņģeli pateikt Viņam, ka “gavēnis” ir beidzies.

Par to Elena Vaita rakstīja: ... - "Šis ticamais pamatojums bija kārdinājums Kristum. Viņa cilvēcībai tas bija nepārprotams kārdinājums, un tikai ļaujoties uz Tēva izteiktajiem vārdiem, Viņš varēja pretoties ienaidnieka varai. Viņš gāja ticībā, tāpat kā mums vajadzētu staigāt ticībā, un novērsās no gudrā krāpnieka, kurš izlikās šaubāmi par Viņa dievišķību. Sātans paziņoja, ka spēcīgs debesu eņģelis ir izraidīts uz zemi un ka Kristus parādīšanās norāda, ka tā vietā, lai būtu debesu ķēniņš, tieši Viņš varētu būt šis, Dieva atstumtais un cilvēku pamestais, kritušais eņģelis." (Ellen G. White, The Bible Echo, 15th November 1892, "Tempted in All Points Like as Were Are")

Tad viņa teica, ka sātāniskais pamatojums, kas tika vērsti uz Jēzu, bija šāds: ... "Ja Viņš būtu Dieva Dēls un Viņš būtu vienāds ar Dievu, tad Viņš varētu paveikt šo acīmredzamo brīnumu. Krāpnieks teica: "Ja tu esi Dieva Dēls, tad pavēli šim akmenim kļūt par maizi." Viņš apsolīja, ka, ja Jēzus to darīs, viņš atzīs savu pārkāpumu un vairs neapstrīdēs Viņa apgalvojumus. Lielais Krāpnieks cerēja, ka bezcerības un ārkārtēja bada iespaidā Kristus zaudēs ticību savam Tēvam, izdarīs brīnumu Savā labā un līdz ar to "atraus" Sevi no Tēva rokām. Ja Viņš to būtu izdarījis, pestīšanas plāns būtu salauzts; jo tas bija pretrunā ar tā noteikumiem, ka Kristus nedrīkst darīt brīnumus Savā labā. Visā zemes dzīves laikā Viņa spēks bija jāizmanto tikai ciešanu pārņemtās cilvēces labā. Kā cilvēka pārstāvim Viņam bija jāiztur cilvēciski pārbaudījumi, atstājot perfektu pakļaušanās un pašlāvības uz Dievu piemēru." (Turpat)

Septiņus gadus vēlāk viņa teica: ... - "Kad mums rodas kārdinājums apšaubīt, vai Kristus kā cilvēks pretojās kārdinājumiem, mums ir jāmeklē patiesība Svētajos Rakstos. Kristus kā cilvēces aizstājējs un galvotājs tika nostādīts tādā pašā stāvoklī pret Tēvu kā grēcinieks. Kristum bija privilēģija pašlāvības uz spēku no Tēva, tāpat kā mums. Tā kā Viņš satvēra bezgalīgas varas roku un turēja to cieši, Viņš uzvarēja; un mūs māca darīt to pašu" (Ellen G. White, *Youth's Instructor 28th December 1899*, "Tempted in all points like as we are", part II)

Turpinājumā Elena Vaita vēl norāda uz Kristus atkarību no sava Tēva: ... - "Kristus valoda daudzos gadījumos liecina, ka Viņš tika nostādīts tādā pašā stāvoklī kā mēs. Viņam vajadzēja staigāt ticībā, tāpat kā mēs staigājam ticībā; un kad kārdinājumi Viņu pārņēma ar milzīgu spēku, Viņš lietoja valodu, kas jāizmanto katram zemes bērnam. ... "Dēls no Sevis neko nevar darīt," paziņoja Kristus, "ja Viņš neredz Tēvu to darām. Jo, ko Tas dara, to arī Dēls dara tāpat." (..) "Es no Sevis nespēju darīt nekā. Kā Es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns, jo Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis." (..) "Kad jūs Cilvēka Dēlu būsit paaugstinājuši, tad jūs sapratīsiet, ka Es Tas esmu un ka Es neko nedaru no Sevis, bet runāju, kā Tēvs Mani mācījis." (Turpat)

Ar Dievu saskaņots līgums.

Attiecībā uz pašpaaugstināšanās grēku Elena Vaita 1877. gadā rakstīja: ... - "Daudzi neprot atšķirt "pārgalvīgu augstprātību" no "saprātīgas ticības pārliecības". Sātāns domāja, ka ar saviem kārdinājumiem viņš varētu maldināt pasaules Pestītāju veikt kaut vienu pārdrošu soli, lai Tas izrādītu savu dievišķo spēku radot sensāciju un pārsteigtu visus ar iespaidīgu sava Tēva spēka demonstrēšanu, glābjot Sevi no ievainojumiem. Viņš ieteica Kristum parādīties īstajā raksturā un ar šo spēka šedevru apstiprināt Viņa tiesības uz cilvēku uzticēšanos un ticību tam, ka Viņš patiešām ir pasaules Glābējs. Ja Kristu būtu maldinājuši sātāniskie kārdinājumi un Viņš būtu izmantojis savu brīnumaino spēku, lai atbrīvotos no grūtībām, Viņš būtu pārkāpis ar savu Tēvu noslēgto līgumu, kurā bija apņēmiens kļūt par "aizvietotāju" visas cilvēces labā." (Ellen G. White, *Review & Herald. 1st April 1875*, "The temptation of Christ")

Šeit mēs nonākam pie lietas būtības. Kristus noslēdza līgumu ar Dievu. Lai glābtu kritušo cilvēci, Viņš pieņēma kritušās cilvēces ierobežojumus un atbildības. Tās bija Viņa, kā mūsu mīļotā Glābēja, "līgumsaistības". Tagad ir ļoti svarīgi atzīmēt šādus Elenas Vaitas vārdus. Viņa teica: ... "Augstajam Dzīvības Princim bija grūts uzdevums īstenot plānu, ko Viņš bija uzņēmiens, lai glābtu cilvēku - Viņa dievišķībai nācās apgērbt cilvēcību." (Turpat)

Kāpēc tas bija tik grūti? Viņa paskaidro: ... - "Viņu godināja debesu galmos un Viņš pārzināja absolūto varu. Bet uzturēt cilvēcisko līmeni Viņam bija tikpat grūti kā cilvēkiem pacelties pāri savas sabojātās dabas zemajam līmenim, lai kļūtu par dievišķās dabas līdzdalībniekiem." (Turpat)

Šeit mēs redzam Kristus cīņu. Vienā ziņā tā bija tieši pretēja mūsu cīņai, bet no cita skatu punkta - tāda pati. Es to domāju tā, kā mēs visi, jūs un es, cenšamies apspiest mūsu kritušo cilvēka dabu. Kristus cīņas atšķirība bija tur, ka Viņa izaicinājums bija turēt Viņa dievišķo dabu pakļautībā Viņa cilvēciskajai būtībai, tas ir, saglabāt Viņa dievišķo dabu nomāktu (*zem Viņa cilvēcības līmeņa*) un būt atkarīgam no Dieva (*Viņa Tēva*) spēka. Caur Kristus cilvēcisko dabu Viņa dievišķā daba laužās ārā, un Kristum nācās cīnīties pret to.

Šeit mums ir darīšana ar rakstura dabu, citiem vārdiem sakot, Kristus dabā bija absolūti pavēlēt. Viņam kā iepriekš eksistējošajam Dieva Dēlam bija kopīga būtība, realizēt absolūto varu. Viņš neatstāja šo raksturu (*iezīmi*) Debesīs. Viņš nāca tāds, kāds Viņš bija, tas ir, būtībā Viņš nāca kā Dievs. Bet tagad, saskaņā ar to, ko lasījām apustuļa Pāvila vārdos (*Fil. 2:5-8*), lai kļūtu līdzīgs vienam no mums, Viņš pazemojās līdz kritušās cilvēces dziļumiem. Tieši tāpēc, ka Viņš joprojām bija Dievs, Viņš joprojām bija pazīstams ar dievišķo

(absolūto) spēku. Savā inkarnācijā Viņš neatteicās no Sava rakstura dabas. Ievērojiet arī to, kā Elena Vaita uzsāka rindkopu. Viņa teica: ... - "Daudzi neprot atšķirt pārgalvīgu augstprātību no saprātīgas ticības pārliecības." (Turpat)

"Saprātīga pārliecība" ir tas, kā Kristus staigāja pa šo zemi, tas ir, kā Viņš paveica visu, ko darīja uz zemes, un kā Viņš uzvarēja grēku. Tas viss tika darīts, parādot "saprātīgas ticības pārliecību".

Rakstā ar nosaukumu "Bībeles studijas" Elena Vaita 1881. gadā (gads, kad nomira viņas vīrs) rakstīja:

... - "Kristum, uzņemoties cilvēcisko dabu un trīsdesmit gadus saglabājot tās cilvēcības līmeni un pēc tam padarot savu dvēseli par grēka upuri, lai cilvēks neaizietu bojā, būtu jāķļūst par visdziļāko pārdomu un par koncentrētākās izpētes priekšmetu." (Ellen G. White, Review and Herald, 11th January 1881, "Bible Study")

Un vēl viņa Praviešu Gara 3. sējumā rakstīja: ... - "Ebreji nemitīgi meklēja un gaidīja Dievību, kas izpaudīsies kā spilgta personība, un uzreiz ar savu dominējošo gribu mainīs visu prātu virzienus. Piespiedīs ikvienu atzīt ebreju pārkāpumu, paaugstinot gan sevi, un gan izpatīkot apkārtējiem, apbalvos savas tautas augstprātību un ambīcijas. Šī iemesla dēļ pret Kristu izturējās ar nicinājumu, tāpēc Viņš saskārās ar spēcīgu kārdinājumu atklāt savu debesu raksturu un piespiest vajātājus atzīt, ka Viņš ir Kungs pār valdniekiem un ķēniņiem, priesteriem un templi. Bet Viņa izaicinājums bija saglabāt cilvēcisko līmeni." (Ellen G. White, Spirit of Prophecy Volume 3, page 269, "Ascension of Christ", 1878)

Grāmatā "Laikmetu Ilgas" mēs atrodam šo atklāsmes pērlī: ... „Atrasties sātana pārvaldīto cilvēku ielenkumā bija tiešām nepanesami. Turklāt Viņš zināja, ka ar viena sava dievišķā spēka uzliesmojumu acumirkļi varētu satriekt pīšļos visus nežēlīgos mocītājus. Un tāpēc Viņa pārbaude kļuva vēl grūtāka." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 700 lpp., "Pie Annas un Kajafas")

Kristus kārdinājums bija Viņa spēja pēc Paša vēlēšanās izpaust Savu dievišķo spēku. Tas ir tas, kas "padarīja pārbaudi vēl grūtāku".

"Laika zīmēs" 1890. gadā Elena Vaita rakstīja par Kristus kārdināšanu tuksnesī. Viņa paskaidroja, kā trešajā no trim kārdināšanām (skat. Mat. 4. nod.) sātans aizveda Jēzu uz ārkārtīgi augstu kalnu un parādot Viņam visas pasaules valstības apsoltīja, ka, ja Viņš (Jēzus) pielūgs viņu (sātanu), viņš Viņam atdos visu. Tad viņa turpinājumā teica: ... - "Kristus dzirdēja sātana nievājoši nicinošos vārdus par to, ka Viņš cenšas kādam iestāstīt, ka ir Dieva Dēls: ... "Tu!!! Dieva Dēls – kas dzimis stallī, aizsteidzies uz Ēģipti, baidīdamies, ka Hērods varētu Tevi iznīcināt, strādājis par galdnieku Galilejas mazpazīstamā provinces pilsētiņā! Un pat ja tavās kristībās kāda balss no debesīm tomēr teica: ... "Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kura Man labs prāts," tad kāpēc gan Tu tagad esi bezpalīdzīgs un badā šajā tuksnesī? Kāpēc "izcilais" Dieva Dēls klaiņo, netiek godināts un ir atstāts bez pavadoņiem, pie tam vēl starp šiem savvaļas zvēriem? Kur ir tava eņģeļu svīta? Kur ir tava godība un cieņa?" (Ellen G. White, Signs of the Times, 11th April 1900, "Victory over Temptation")

Viņa skaidroja trīs rindkopas vēlāk (pēc tam, kad teica, ka sātans atkāpies sakauts): ... - "Kristus bija guvis uzvaru. Ejot pāri zemei, kur Ādams paklupa un krita, Viņš nebija padevies nevienā punktā. Konflikts tika izbeigts, un Viņš bija uzvarētājs. Tomēr spriedze bija liela, un Viņš pakrita kā mirstošs. ... "Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja." Viņam tika piegādāta ne tikai pārtika; tika dota pārdabiska atjaunošana. Dievs sūtīja atzinīgu novērtējumu un cildinājumu, lai atdzīvinātu savu Dēlu." (Turpat)

Daži šeit varētu teikt, ka Jēzus, kam eņģeļi palīdzēja, varēja iegūt zināmas priekšrocības mūsu priekšā, taču ievērojiet, kā tas tiek izskaidrots: ... - "Cik ļoti Glābējs izbaudīja Viņam sniegto mierinājumu! Viņa uzvaras laiks bija pienācis. Viņš varēja pieņemt eņģeļu sabiedrību un kalpošanu, jo tie nāca bez Viņa aicinājuma, bet gan sūtīti tieši no Tēva, kuru Viņš bija pagodinājis, izturot pārbaudījumu tādos apstākļos, kādus neviens cilvēks nekad neizturētu. Viņam bija dota iespēja nostāties "no Dieva atkritušā" ienaidnieka pusē, taču Viņš atvairīja katru kārdinājumu ar vārdiem: "Stāv rakstīts." Nu tagad balss no debesīm varēja paziņot: ... "Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts." (Turpat)

Tas ir ļoti svarīgs paziņojums. Ja pats Jēzus būtu izsaucis eņģeļus (protams, ka Viņš to varēja izdarīt kā dievišķais Dieva Dēls - Viņš bija Debesu Eņģeļu Pavēlnieks), Viņš būtu pārkāpis līgumu, ko noslēdza ar savu Tēvu. Lai kā arī būtu, pavēli šiem eņģeļiem deva Tēvs, nevis Dieva Dēls. Kā sacīja Elena Vaita, Jēzus "varēja pieņemt eņģeļu sabiedrību un kalpošanu, jo tie nāca bez Viņa aicinājuma, bet gan sūtīti tieši no Tēva". Tas ir tāpat kā ar kritušo cilvēci, kad Dievs uzskatīs par vajadzīgu to darīt, tad Viņš to darīs jebkura Sava pakritušā

cilvēka bērna labā. Tāpēc tas nedeva Jēzum priekšrocības pār mums. Tēva rīcība Kristus labā bija tāda pati kā visiem, kam reizēm vajadzīgs īpašs eņģeļu atbalsts.

Viss notiek ticībā.

Daži ir izvīrījuši domu, ka tad, kad Kristus atradās šūpulī, Viņam bija pilnīgas zināšanas par savu pirms iemiesošanās eksistenci, taču tas tā nevarēja būt. Kā Svētajos Rakstos ir teikts par Jēzus bērniņu: ... - "Bet bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu." (Lūkas 2:40)

Pēc apraksta par Jēzus pieredzi Viņa pirmajā Jeruzalemes apmeklējumā 12 gadu vecumā, Svētie Raksti mums atklāj: ... - "Un Jēzus pieņēma gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.." (Lūkas 2:52)

Šeit mēs varam redzēt, ka to piedzīvo ikkatrs cilvēks, tā augšanas (**nobriešanas**) procesā. Komentējot šo pieredzi, Elena Vaita rakstīja: ... - "Jēzus izglītību neieguva sinagogas skolās. Viņa pirmā šīs zemes skolotāja bija māte. No viņas lūpām un no praviešu Rakstiem Viņš iepazinās ar Debesu vērtībām. Vārdus, ar kuriem Viņš pats reiz bija uzrunājis Mozu un Israēlu, tagad Viņam mācīja māte. Pagāja bērnība; Jēzus jau sasniedza jauneklā gadus, tomēr Viņš netiecās apmeklēt rabīnu skolas. Viņam nevajadzēja iegūt izglītību no tādiem avotiem, jo pats Dievs bija Viņa skolotājs." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 70. lpp., "Bērnība")

Nākamajā rindkopā mēs atrodam šādus vārdus: ... - "Tā kā Jēzus ieguva zināšanas tādā pašā ceļā, kādā arī mēs tās varam iegūt, tad Viņa pamatīgā Svēto Rakstu pazīšana rāda, cik čakli Viņš jaunībā ir studējis Dieva Vārdu. Bez tam Viņa priekšā bija atvērta arī Dieva radības grāmata. Visu lietu Radītājs apguva tās mācības, ko Viņa paša roka bija rakstījusi zemes, jūras un debess plašumos. ...No agras bērnības Viņš pastāvīgi pieauga garīgumā un patiesības atziņā." (Turpat)

Bērnām Kristum nebija apzinātu zināšanu par Savu pirms iemiesošanās dzīvi. Viņš mācījās augot (**nobriestot**). Pieaugot, Viņš arvien vairāk apzinājās Savu dievišķo dabu, Savu pirms iemiesošanas dzīvi un misiju. Elena Vaita par Jēzu arī teica: ... - "Kā Jēzus ieguva izglītību, tā to var iegūt katrs bērns." (Turpat)

Tātad, kad Jēzus sāka apzināties, ka Viņš ir Mesija, ilgi gaidītais Pasaules Glābējs? Caur Praviešu Garu mēs saņemam ziņojumu: ... - "Divpadsmit gadu vecumā Jēzus Lieldienās pavadīja Jāzepu un Mariju uz Jeruzalemi. Šeit Viņš pirmo reizi bērna dzīves laikā skatījās uz templi. Viņš redzēja priesterus baltās drēbēs veicam svinīgus dievkalpojumus un bija liecinieks iespaidīgiem Lieldienu rituāliem. Dienu no dienas Viņš arvien skaidrāk redzēja to nozīmi. Šķita, ka katra darbība ir saistīta ar Viņa paša dzīvi. Viņā pamodās jauni impulsi. Klusēdams un iedziļinājies visā, Viņš šķiet, pētīja lielu uzdevumu. Viņa misijas noslēpums tika atklāts Glābējam. Darbs, kas Viņam bija jādara Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba bērniem, ieceltajiem derības solījumu mantiniekiem, sāka mosties Viņa apziņā." (Ellen G. White, Special Testimonies, series B No.9 page10, "Perfect through sufferings")

Jēzum bija tikai viens prāts. Nav pierādījumu, ka viņš būtu sadalīts divās daļās: viena puse visu zināja (**it kā būtu visu zinoša**), bet otra puse būtu ar ierobežotām zināšanām. Pie šīs domas mēs atgriezīsimies nākamajā nodaļā.

Cilvēks Jēzus Kristus nezināja visu. Viņš pat nezināja, ka Viņš ir iepriekš pastāvošais dievišķais Dieva Dēls, lai gan jāņem vērā, ka Viņš to pieņēma ticībā, kā Tēvs to Viņam atklāja. Tas ir tieši tā pat, kā mēs zinām, ka esam Dieva Dēli. Tas notiek caur ticību Dieva Vārdam. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc Viņš cīnījās ar kārdināšanām. Ja ar savu dievišķo spēku Viņš būtu pārvērtis akmeņus maizē, kas Viņam nebija pavēlēts no Tēva puses, tad tas būtu pierādījums vienīgi sev, ka Viņš ir bijis Dieva Dēls. Tāpēc Viņam vajadzēja tam noticēt nevis redzot, bet gan ticībā (**ar prātu**).

Kad Jēzus runāja par atgriešanās laiku uz zemes, tad Evaņģēliju rakstnieks Marks Jēzus vārdus izteica šādi: ... - "Bet par to dienu vai stundu neviens nezina, ne eņģeļi debesīs, ne Dēls, kā vien Tēvs." (Marka13:32)

Vēl Svētajos Rakstos ir teikts: ... - "Bet dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, ne Dēls, kā vien Tēvs." (Mateja 24:36)

Ir ļoti interesanti, ka Elena Vaita rakstīja par šo situāciju: ... - "Bet savas atnākšanas dienu un stundu Kristus nav atklājis. Jēzus skaidri pasacīja mācekļiem, ka Viņš pats nevar darīt zināmu savas otrās atnākšanas dienu vai stundu. Ja Pestītājs to varētu atklāt, kāpēc tad vajadzēja viņus mudināt nekad nepārtraukt gaidīt?" (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 632. lpp., Nodaļa "Eļļas kalnā")

Pievērsiet uzmanību Elenas Vaitas vārdiem. Viņa teica, ka Kristum "nav tiesību atklāt" savu atgriešanās laiku. Tam vajadzētu nozīmēt, ka Kristum, vai nu nebija brīvas piekļuves šādai informācijai no Dieva vai arī to drīkstēja atklāt tikai ar nosacījumu, ja Viņš būtu saņēmis sava Tēva atļauju. Viņš šādu atļauju nesaņēma, un tāpēc nolēma to nedarīt.

Ir ļoti interesanti, ka 1857. gadā Džeimss Vaitis rakstā ar nosaukumu "Laika Zīmes" rakstīja, atsaucoties uz šiem Jēzus vārdiem: ... - "Vecajā angļu valodas versijā šis fragments ir rakstīts: ... "Par to dienu vai stundu neviens nezina, ne Debesu Eņģeļi, ne Dēls, bet tikai Tēvs." Šis ir pareizais lasījums, kā uzskata daudzi laikmeta spējīgākie kritiķi. Vārds "zināt" šeit tiek lietots tādā pašā nozīmē, kā Pāvils to saka (1.Kor. 2:2) ..."Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." Cilvēki "neatklās dienu un stundu, eņģeļi to neatklās un tāpat arī Dēls; bet Tēvs to darīs zināmu." (James White, Review and Herald, October 29th 1857, "Signs of the Times")

1908. gadā laikrakstā "Australian Signs of the Times" T. H. Craddock rakstīja (ļoti līdzīgi Džeimsam Vaitam):

... - "Mateja 24:36 vecajā angļu valodas redakcijā ir teikts: ... "Par to dienu vai stundu neviens nezina, ne Debesu Eņģeļi, ne Dēls, bet tikai Tēvs." Tas neapšaubāmi dod pareizu vizualizāciju. Bībelē ir skaidri pateikts, ka Dievs, Cienīgais Sirmgalvis, to zināja; ka arī Jēzus, Dēls to zināja, par to nevar būt šaubu; bet neviens, ne Dēls, ne eņģeļi, nebija pilnvaroti paziņot šo konkrēti nozīmēto laiku." (T. H. Craddock, Australian Signs of the Times, July 6 th 1908, "The Time of Christ's Coming, Is It Known?")

Tas būtu saskaņā ar to, ko teica Elena Vaita (skat. iepriekš), ka Kristum nav tiesību paziņot atgriešanās laiku. Atgādinot par 12 gadus vecā Jēzus pieredzi sarunājoties ar bauslības skolotājiem Jeruzalemes templī, Elena Vaita rakstīja: ... - "Viņa zināšanas par svēto zinātni bija pārsteigums šiem mācītājiem cilvēkiem; jo rabīnu skolās Viņš nekad nebija mācījies. Viņi domāja, no kurienes Viņš ir ieguvis savas zināšanas. Viņi nesaprata, ka Viņam ir pieejamas zināšanas, par kurām viņi nezina." (Ellen G. White, Signs of the Times. 7th June 1905, "A teacher sent from God")

Ņemiet vērā, ka Ellena Vaita šeit neteica, ka Jēzus bērnam ir zināšanas, bet ka Viņam bija pieejamas zināšanas, par kurām rabīni nezināja. Šīs zināšanas bija ietvertas Viņa dievišķumā, bet Kristus aprobežojās ar to, ko Viņa Tēvs izvēlējās atklāt Viņam caur Svēto Garu. Citiem vārdiem sakot, zināšanas par laiku, kad Viņam vajadzētu otrreiz nākt uz Zemi, bija Viņa dievišķajā dabā, bet Viņš bija izvēlējies tās neizmantot, tāpēc Viņš to neapzinājās.

Šis Svēto Rakstu pants (Mat. 24:36) jau sen bija kļuvis par Bībeles komentētāju strīdu. Viņi sprieda, ka, ja Jēzus ir dievišķs, tad kā gan Viņš kaut ko nevarētu zināt? Iepriekš minētais skaidrojums ir vienīgais veids, kā es to varu pamatot. Tas ir vienīgais, kas atbilst Svētajiem Rakstiem un tam, kas mums ir pateikts caur Praviešu Garu. Iespējams, ka citiem būs citas idejas.

Kārdinājums šaubīties.

Kopš pirmās pieredzes Jeruzalemē līdz Viņa kristībām 30 gadu vecumā Svētie Raksti neko nestāsta par Jēzus dzīvi. Tomēr Viņa kalpošanas sākumā mums ir apraksts par mūsu Pestītāja tikšanos ar sātanu.

Tā kā mēs jau esam par to runājuši, mēs šeit neatkārtosimies, vienīgi atgādināsim, ka savā kārdināšanā sātans pievērsa uzmanību Kristus dievišķajai dabai (raksturam), aicinot Viņu izmantotu spēku, kas Viņā bija ielikts kā Visaugstākā Dieva Dēlam. Bet Kristus to nedarīja. Viņam šī vara nebija jāsteno pēc Savas iegribas, bet bija nepieciešams saņemt apstiprinājumu no sava Tēva. Arī mēs esam aicināti tā rīkoties. Kristus ir mūsu piemērs it visā. Mēs nedrīkstam atbrīvoties no Dieva rokām. Kā teica Elena Vaita: ... - "Galvenais maldinātājs cerēja, ka izmisuma un ārkārtēja bada ietekmē Kristus zaudēs ticību savam Tēvam, izdarot brīnumu Sevis paša dēļ un līdz ar to izraujot Sevi no Tēva rokām. Ja Viņš to izdarītu, pestīšanas plāns tiktu sabojāts; jo tas bija pretrunā ar nosacījumiem, kādos Kristus varēja atļauties darīt brīnumu paša dēļ." (Ellen G. White, Bible Echo, 15th November 1892, "Tempted in all points like as we are")

Kristus attieksme, pat ejot "krusta ceļu" bija līdzīga. Viņš neizvēlējās Savu, tātad lai notiek mana griba (kā Dieva Dēlam), bet drīzāk lai notiek Tēva griba (skat. Lūkas 22:40-42). Tādai vajadzētu būt arī mūsu attieksmei.

Ievērojiet šo Elenas Vaitas citātu. Viņa teica, atsaucoties uz Kristu pie krusta: ... – "Mirstošajam Dieva Dēlam uzbruka šaubas. Viņš nevarēja redzēt otru kapa vārtiem. Spoža cerība Tam nestāstīja, ka Viņš no kapa

izies kā uzvarētājs, un ka Tēvs pieņems Viņa upuri." (Ellen G. White, 2nd Vol. Testimonies page 209, "The sufferings of Christ")

Šeit mēs redzam patiesi cilvēku Jēzu. Šeit Viņš piepildīja līgumu, ko bija noslēdzis ar savu Tēvu. Pat pie nāves durvīm Viņš izvēlējās savu dievišķību pakļaut savai cilvēcībai. Viņam bija iespēja paskatīties nākotnē, bet Viņš to nedarīja. Mūsu dēļ Viņš saglabāja "status quo". Elena Vaita turpināja, sacīdama: ... - "Dieva Dēls visā pilnībā izjuta pasaules grēku briesmīgumu. Viss, ko Viņš varēja redzēt caur šo neizprotamo tumsu, bija Tēva nepatika pret grēku un tā sodu, kas ir nāve. Viņš tika kārdināts domāt, ka grēks Tēva acīs ir tik pretīgs, ka Viņš vairs nevar tikt salīdzināts ar Savu Tēvu. Spēcīgā kārdināšana, ka Viņa paša Tēvs Viņu uz visiem laikiem atstājis, izraisīja sāpju pilno kļedzienu pie krusta: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" (Turpat)

Šo pieredzi pārcieta ne tikai Kristus cilvēciskā daļa. To visu pārcieta pirms iemiesošanās pastāvošais dievišķais Dieva Dēls, kas to šeit piedzīvoja savā cilvēcībā. Savā grāmatā "Laikmetu Ilgas" Elena Vaita rakstīja: ... - "Sātans ar savām nežēlīgajām kārdināšanām mocīja Jēzus sirdi. Pestītājs nespēja redzēt cauri kapa vārtiem. Cerība Viņam neatklāja uzvarošo iznākšanu no kapa un nestāstīja, ka Tēvs ir pieņēmis upuri. Viņš baidījās, ka Dievam tik pretīgais grēks starp Viņiem var radīt mūžīgu atšķirtību. Kristus pārcieta mokas un izbailes, ko pārdzīvos katrs grēcinieks, kad žēlastība vairs neizlūgs par noziedzīgo cilvēci. Apziņa par grēku, kas Tēva dusmām liek nākt pār Viņu kā cilvēka vietnieku, bija tā, kas Jēzum dzeramo kausu padarīja tik ļoti rūgtu un salauza Dieva Dēla sirdi." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 753. lpp., Golgāta)

Publikācijās "Bībeles Atbalss" 1887. gadā Elena Vaita uzrakstīja ļoti līdzīgus vārdus, tikai daudz sīkāk. Viņa rakstīja: ... - "Lai pilnībā izprastu izpiršanas vērtību ir nepieciešams izprast ko tas maksāja. Ierobežoto uzskatu dēļ par Kristus ciešanām daudzi lielo izpiršanas darbu vērtē pārāk zemu. Viņi domā, ka Kristus izcietā tikai nelielu daļu no Dieva likuma soda. Viņi zina, ka Dieva dusmas nācās izjust Viņa dārgajam Dēlam, bet tajā pašā laikā viņi iedomājās, ka caur visām sāpīgajām ciešanām Viņam bija pierādījumi par Tēva mīlestību un pieņemšanu, un kapa vārti Viņa priekšā izgaismojās ar gaišu cerību.

... Daudzu cilvēku sirdis vairāk satrauc nevis Kristus pazemošana un nāve, bet gan Jēzus mocekļu nāve. Daudzi tiešām nomira no ilgstošas spīdināšanas un daži no krustā sišanas. Ar ko dārgā Dieva Dēla nāve atšķiras no pārējo nāvēm? Tiesa, Viņš nomira visnežēlīgākajā nāvē pie krusta; bet Viņa sekotāji cieta Viņa dēļ tik pat vienlīdzīgi attiecībā uz ķermeņa spīdināšanu. Kāpēc jāuzskata, ka Kristus ciešanas bija briesmīgākas nekā citu cilvēku ciešanas, kuri upurēja savu dzīvi Viņa labā?

... Ja Viņa ciešanas būtu bijušas tikai miesas sāpes, tad Viņa nāve nebija sāpīgāka par dažu mocekļu nāvi; bet miesas sāpes bija tikai neliela daļa no mīlotā Dieva Dēla agonijas, kad Viņš karājās pie krusta. Viņam bija uzlikti pasaules grēki, kā arī Tēva dusmas pret grēcinieku, līdz ar to Viņš izcietā likumīgu sodu. Tieši tas satrieca Viņa dievišķo dvēseli. Tēva sejas apslēpšana un sajūta, ka Viņa mīļais Tēvs Viņu ir pametis, dzerot kausu, kuru grēcinieks bija tik bagātīgi nopelnījis, izraisīja Viņa dvēselē izmisumu. Atšķirtību, kuru grēks rada starp Dievu un cilvēku, nevainīgais, ciešanu pārņemtais Cilvēks no Golgātas pilnībā apzinājās un asi izjuta. Viņu nomāca tumsas spēki, un pār Viņu nebija neviena gaismas stara, kas izgaismotu cerības uz nākotni. Viņa garīgās mokas šajā sakarā bija tik lielas, ka cilvēkam par to var būt tikai vājš priekšstats." (Ellen G. White, Bible Echo, 1st January 1887, "The Love of God")

Elena Vaita turpinot teica: ... - "Tieši šajā briesmīgajā tumsas stundā Viņa Tēva seja bija paslēpta, ļauno eņģeļu leģioni Viņu apsedza, uz Viņa bija uzlikti pasaules grēki un no Viņa bālajām lūpām izlauzās vārdi: ..."Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?" (Turpat)

Kā secinājumu viņa uzrakstīja: ... - "Kad izpiršana tiek aplūkota pareizi, kad mēs sapratīsim milzīgo cenu, kas samaksāta par grēcīga cilvēka glābšanu no mūžīgās nāves, tad dvēseļu glābšanai tiks piešķirta bezgalīga vērtība. Salīdzinot ar mūžīgās dzīves vērtību, viss pārējais kļūst nenozīmīgs." (Turpat)

1887. gadā, gadu pirms slavenās Mineapoles Konferences, Elena Vaita izteica šādas domas: ... - "Brīnišķīga cilvēka un Dieva kombinācija! Viņš caur savu cilvēcisko dabu varenī ir palīdzējis izturēt slimību ieburkumus, no Savas dievišķās dabas izlejot pār cilvēkiem Savu dzīvīgumu un nenogurdināmo sparū. Bet Viņš pazemojās uzņemot cilvēcisko dabu. Viņš to darīja, lai Raksti piepildītos; un Dieva Dēls izpildīja plānu, zinot visus pazemojuma soļus, kuros Viņam būs jāpazemojās, lai samaksātu izpiršanas cenu par nosodītās un vadošās pasaules grēkiem. Kāda pazemība tā bija! Tas bija pārsteigums pat eņģeļiem. Mēle to nekad

nevar aprakstīt; iztēle to nevar uzņemt. Mūžīgais Vārds piekrita kļūt par miesu! Dievs kļuva par cilvēku! Tā bija brīnišķīga pazemība! " (Ellen G. White, *Review & Herald* 5th July 1887 "Christ man's example")

Runājot par Elenas Vaitas izteikumiem par Kristus iemiesošanos un pazemošanos, šeit varētu citēt vēl daudz, daudz vairāk, taču tad mums pietrūktu vietas. Tomēr Jēzus, kā teikts šīs nodaļas nosaukumā, patiešām bija "Patiesš cilvēks - patiesš mūsu piemērs".

Es domāju, ka to skaisti ir izteicis metodistu mācītājs Džeimss Faulers. Rakstā, kuru viņš ir ievietojis internetā ar nosaukumu "Ziemassvētki, to vēsture un nozīme", viņš rakstīja:

... - "Dievišķais Dēls nekādā veidā neatteicās no savas būtības kā Dievs, bet atlika savu dievišķo funkciju neatkarīgu īstenošanu, lai darbotos atkarīgi un atvasināti kā cilvēks. Viņa dievišķās prerogatīvas tiešai un neatkarīgai dievišķo funkciju īstenošanai tika apturētas, lai brīvprātīgi pakļautu sevi cilvēciskajām uztveres spējām un tās nejausībām." (James A. Fowler, page 45. 'Christmas, Its History and Meaning', "The self-emptying of the Son" 1998)

Ar to mēs beigsim izpēti šajā nodaļā.

Noslēgumā.

No tā visa mēs varam redzēt, ka mums patiešām jābūt ļoti uzmanīgiem, parādot iemiesoto Kristu. Nevienam no mums nav atbildes uz visiem jautājumiem, bet mēs varam būt pārliecināti, ka, ja mēs Jēzu parādīsim kā personu, kurai bija prerogatīvas (*tiesības vai iespējas*) ārpus tām, kuras mums ir kā cilvēkiem, mēs ne tikai atņemsim Viņam to, ko Viņš sasniedza, kad Viņš kļuva par cilvēku, bet mēs iznīcināsim arī Viņa dzīvi kā mūsu piemēru, tas ir, kā dzīvot "kristīgu" dzīvi. Mēs arī, kā teica Elena Vaita, "iznīcināsim Viņa cilvēcisko pilnību" (skat. iepriekš - "Signs of the Times, 10th April 1893, "Overcome as Christ overcame")

Deviņpadsmitajā nodaļā mēs redzēsim, cik ļoti pašreizējā SDA teoloģija atšķiras no šeit teiktā. Pēc tam mēs varēsim vairāk apskatīt Trīsvienības doktrīnas vēsturi SDA ietvaros. Ar to es domāju, ka mēs varam izskaidrot, kāpēc agrīnie SDA Pionieri noraidīja Trīsvienības doktrīnu. Protams, tas nenotika tāpēc, ka būtu apšaubīta Kristus dievišķība, jo tam Septītās Dienas Adventisti ticēja jau no paša sākuma.

Deviņpadsmitā nodaļa.

Mūsdienu teoloģija - iebildumi pret kenozi.

Turpinājums sekos...